GS1690

En Wisa

om

Skandal den Andre

eller

Alla Skandalers Skandal.

(Mel. "I tornets djup" rc.)

STOCKHOLM,
Elméns och Granbergs Tryckeri, 1833.

Om honom sjunger jag dock nu ej mera;
Ty jag är sömnig, och det är snart qwäll! —

Ack I, som lyßnat åt min sång, betänken
Att brottet ofta är en flärdens son! —
Att mången samwetsfrid och heder kränker,
Blott för en flygtig timmas glädjelån! —
Ja, I som endast sträfwen för att lysa,
Och derför glömmen heder, lag och rätt,
Mins sången blott! — I skolen säkert rysa,
Att winna flärd uppå oärligt sätt! —

Besinnen blott, att allting uppenbaras,
Och lagen straffar rättwist hwarje brott,
Och att för allt hos Honom sist skall swaras,
Af Hwilken menskan lag och samwet fått!! —
Besinnen det, då I uti Er willa,
Än frestades att handla emot rätt,
Och aldrig skolen I då göra illa:
Och ljuft blir lifwets stund och dödens lätt!!!

Och mången fitter nu i galleriflottet,
Ehawotten blef ock mången fortfärdtis trälf,
Om glömbe lag och rätt och plikt och heder!
Och giorde allt blott för att pengar få;
Ja, hören wiſan blott, jag eber beder,
Ty hon är rolig, fann är hon också!

Strån Strengnäs *), hwarest bietinarne fig lära
Latin, Hebräiska och än mydet mer,
Hwarmed de feban ſöta far förfåra
Och narra mor, att hon dem pengar ger; —
Strån Strengnäs, hwarest röda tiresbär wäxa,
Der gurkor frodas, som i Mjärtes; —
Der hwarje gubbe, hwarje färingshäxa
Har ina fåfänb och in egen gäs.

*) I Strengnäs är ett Gymnasium.

Ja mera flott än nägon officer; —
Och när han uppå Trorebron kip uppträdder,
Mot hwarje flicka han så färiigt ler.

Hans hatt war hög, som tornet uti Babel
Och poliſänger efter Bolinar;
Ebestragen fläfig sig upp till hans finabel,
Som faljrens fiwans hans frack ländstrab
war; —
I ljuſa byxor bolbes fmala laren,
Och renfläinshandkar fybbade hans band;
Hans hår war lurfwigt, läfom Spanska fären,
Och hwiſka giorde han odå iblanb.

Hå wärbeshus gick han; — efter goba tonen
Ett han fey rätter, brack fitt bra win,
Och fall han latinat pigmen och galonen,
Sick på han sin hatt, ock ville ej gå hem.

Hans lefnadsätt och Dantens goda pappper
Af honom integ uti månget hus. —
Ty har man penga, så är werldens lära,
Så är man fraxt en bra och hygglig karl,
Så får man tygar, hjuhningar och åra
Och respekteras då af en och hwar. —

Och efterapt han wänligt blef mottagen,
Och efterapt han var en åtfäb gäst; —
Höflig dock var emot honom lagen;
(För allmän fäterhet, var det det bäst), —
Nu fwånger han sig ej på Sjutgårns flätter,
Nu paraderar han ej på Torrbro;
Nej, lefvan några dagar, några nätter
Wid Riddartorget han nu måste bo!

Knäpt det han man unbra då, att alla fäta
Att winna penga, att en hacka fä; —
Att många efterlyst hwarandra fwäta,
Att många samwetslöst hwarandra stå:
Ty alla willja ju af lifwet njuta
Och hwar och en will lefwa uti fus,
Och ingen tål, att tycka hon will pruta; —
Nej, hwar will njuta lifwets finesser! —
Blott för att lyfa offra wi åt brottet,
Och fåfäng höfwa wi wår samwetsröst,

"Hwi," (frågen J): "kom en så ståtlig Herre,
Ned i den dunkla, mörka fågelbur?"
Jo, att han ståtlig war, det är deß wärre,
Deß hälsosammare är nu hans kur; —
"Hur war han sjuk? — Af hwilken olyckswåda
Kom han wäl dit ibland allt slödderpack?" —
Jo, uti fingrarne han hade kläda,
Och lagen ser på byxor ej, ock frack! —

Mot sjunde af de Helga Tio Buden,
Han brutit på ett ganska skamlöst sätt
Och månget dukadt bord, dit han blef bjuden,
Blef snart från silfwerbördor mera lätt;
Han war så rik; — ty allt hwad andra hade
Ansåg han också alltid wara sitt;
Han derför wantarne på allting lade,
Och skiljde aldrig uppå mitt och ditt!

Knep så en dag, blott att sin samling rikta,
En sedelbunt med kålare uti; —
Men lyckan började för honom swigta,
Och wille ej den djerfwe mer stå bi. —
Nej, bjuden blef han då att biwakera,
Wid Riddartorget i ett gallradt tjäll;